

BRAND

Lördagen d. 16 Maj 1908.

Ned med tronen, altaret och pänningpåsen!

»Socialdemokratens» utmärkta dräng-tjänst har kommit myndigheterna väl till pass.

Vår kamrat Wald, han som bar den socialistiskt talande fanan, har nu av Stockholms polisdomare — en herre som förtjänar sitt särskilda kapitel — blivit dömd till 300 kronors böter! Och varför? Jo, för förargelseväckande beteende under försvårande omständigheter. Allmänna

åklagaren var så kvick att han ytt-
rade, det fanan »väckt pinsamt upp-
seende och stor harm samt efteråt
varit föremål för stor debatt i prä-
ssen».

Det är det tokroligaste man har
hört. Därför att fanan väckt harm
hos arbetarnas fiender och särskilt
hos det höga slöddret, och därför att
tidningsmurvlarna efteråt gorma lite,
så skall fanbäraren straffas. Dessa
tidningar, av alla färger, äro ju blott
det fina slöddrets betjänter; alltså är
det detta slödder, som skulle utgöra
allmänna meningen och bestämma.
Dessa narrar, mörkmän och tjuvar!
Dessa som slå vakt kring tronen, al-
taret och pänningpåsen!

Och polisdomstolen, den visar med
sin dom vart den hör.

Det är en klassdom, uppenbar och
klar, och som sådan har den nog sin
stora betydelse: den *måste* nämligen
väcka allt flera och flera bland de
förtryckta, den *måste* ock lära ar-
betarna att det är just handlingens
tid som nu snart är inne. Ty då
man vill inskränka vår frihet i så-
dana mindre saker, hur skall man ej
då försöka i större och viktigare ting.

Arbetarna över all världen måste
dock rusta sig på allvar till en strid,
som — den må kosta det höga slödd-
rets liv — måste utkämpas till det
sista.

Polisupploppet i Norr- köping 1:sta Maj.

Åter ett juridiskt mord.

Genom dagsprässen, och av ett
föregående meddelande i Brand,
har skildrats hurusom den ökända
Norrköpingspolisen den 1:sta Maj
stälde till upplop på demonstra-
tionsplatsen vid beslagtagandet av
det, enligt deras tycke, samhälls-
vådliga standaret.

Att Norrköppingspolisen är den
råaste, brutalaste samt minst in-
telligenta av den vi ha här i
Sverige, detta ha vi haft mer än
ett bevis på under de gångna åren,
men att den så brutalt skulle fara
fram som den gjorde 1:sta Maj
detta kunde ingen tänka.

Att se dessa kosacker som galna
hundar, med vansinniga blickar
och lyftade sablar, utan berättigade
motiv, fegt och lumpet rusa in i
en värnlös folkhop, ej aktande
kvinnor och barn samt utdela blo-
diga slag till höger och vänster,
det är en syn så djävulsk, så sinnes-
upprörande, att den sent skall
glömmas av den som varit ögon-
vittne därtill.

Ingen hederlig människa kan
taga dessa kreatur i försvar, och
den som det gör, han är själv en
sådan lumpen usel figur, som i
kampen för orättvisorna blivit all-

deles fördärvad.

Att de borgerliga, konservativa blaskorna skulle taga kreaturen i försvar samt skjuta skulden av det skedda på demonstranterna var ju att förvänta, och en insändare i Norrköpings Tidningar har t. o. m. blivit så hänförd av polisens mod, när de hemförde trofén (Fred och rösträttsstandaret) samt häktade järnarbetaren O. T. Carlsson, så han föreslår att tilldela dem en hedersgåva och en tacksambetsadress.

Löjligare ställer sig dock ett liberalt grönköpingsmässigt organ, som med $\frac{1}{4}$ sida hedrar Norrköping med sina journalistiska missfoster, när den tager till orda i denna sak.

Den börjar med att beklaga händelsen samt vill konstatera, att det är många bidragande orsaker till det skedda.

Först och främst var det ju det, att unghinkarne kommo att spela in i demonstrationen. Så fortsätter tidningen ordagrant:

"Ingen skall tro, att de ville höja sitt standar för att manifesteras sin ideella uppfattning om krig och samhälle, utan endast och allenast för att skaffa relief åt sina egna små "kultur"-figurer och för att mocka gräl med polisen."

". . . Det hade varit arbetarkommunens skyldighet, då den i alla fall icke precis kunde köra bort valparna med positiv-halarehatten,*⁾ att hålla demonstrations-tåget fritt och obesudlat af deras reklamfanor. Icke ens de tomma fanstängerna borde ha fått vara med, så mycket mindre som dessa liksom de präntade adresserna måste tydas icke bara som en demonstration utåt, utan som ett hån mot de äldre, mot de sansade kamraterna, mot de "parlamentariska soc.-dem. fårskallarne" för att hämta ord ur Hinkes lexikon.

Hvad värre är är emellertid, att det var socialdemokraternas eget kött och blod, som följt de egentliga ungsossarnes föredöme; det var den soc.-demokratiska ungdomsklubben, som hade det förstuckna standaret under talarstolen och som med antaget samtycke spelade ut denna trumf i akt och mening att "ærgre politiet". Denna ungdomsklubb är i sin mån ansvarig för det skedda genom att sätta sig till spjörn emot ordningsmaktens förbud.

Så skriver denna tidning, samt fortsätter sedan med att ömsom taga parti för polisen och ömsom för demonstranterna.

Liberal ynklighet, sorglig ynke-dom!

Lördagen den 9 maj kom straffet, då Norrköpings rådhusrätt åter fällde en av de ohyggliga domar som blivit så kännetecknade för nämnda institution.

*⁾Skall vara en anspelning på våra huvudbonader.

Järnarbetaren T. O. Carlsson, medlem av Norrköpings socialdemokratiska ungdomsklubb, blev nämligen då dömd till 1 år 4 månader och 2 dagars straffarbete. Och varför? Ja, det kanske ej ens de ha reda på, som fällde domen. När inte polisen kunde få demon-

strationen att autaga formen av upplopp. så måste här ändock statueras ett exempel.

I polisrapporten hette det, att han, Carlsson, vid tillfället var berusad, att han knuffat polismästaren, att han sparkat poliskonstaplarna Sandell och Gustafsson, samt att han, då han skulle anhållas, gjort våldsamt motstånd.

Det är i den gamla vanliga stilen som polisrapporter uppsätts.

Av skrämsel, samt kanske mycket av oförstånd för de juridiska spörsmålen, drevo de honom till att bekänna rapportens riktighet och ej begära uppskov. Kommunstyrelsen hade nämligen gjort ansträngningar att få advokat men ej lyckats erhålla någon, och något meddelande till honom i häktet kunde ej lämnas.

Det var alltså första akten i detta ohyggliga drama, som inför Rådhusrätten utspelades

Om det bliver några vidare efterräkningar för demonstrationsdeltagarna är ej, när detta skrives, bekant, men med kännedom om Norrköpingspolisens kända nitiskhet är detta ej otroligt.

Ännu jäser det i sinnena efter händelserna som timade 1:sta Maj och ej må man tro att dylika domar kommer att lägga sordin på desamma. Nej, rotfastare skall hatet mot det bestående inpräntas och allt flere skall sluta upp i våra leder och gå till kamp mot all uselhet, lumpenhet, våld och förtryck antingen den döljer sig inom kapitalistens breda bröst, eller under den råa polissjälens trånga kask och granna dräkt.

G. J.